

Af bemærkningerne til anlægslovens § 7 og § 8 fremgår, at valget af selskabsform både i forhold til de danske landanlæg og kyst til kystanlæg ikke har til hensigt at begrænse statens ansvar som økonomisk garant for selskabernes virksomhed vedrørende finansieringen af Øresundsforbindelsen.

Det er således alene staterne, der har det økonomiske ansvar, hvis det måtte vise sig, at anlægget ikke kan finansieres gennem brugeravgifter. Der kan ikke gøres erstatningsansvar gældende over for andre.

Af redegørelsen af 6. december 1993 til Folketinget fremgår, at selskaberne under en række forudsætninger har beregnet, at anlæggene vil kunne tilbagebetales på ca. 30 år. Sådanne beregninger involverer størrelser (anlægs- og driftsudgifter, realrente, trafikudvikling, takster for vejtrafikken), der kan være overordentlig vanskelige at forudsige.

Det er fortsat regeringens opfattelse, at Øresundsforbindelsen kan brugerfinansieres, og der foreligger på nuværende tidspunkt ikke nye informationer for regeringen om økonomien i projektet, der giver anledning til at revidere de oplysninger om tilbagebetaling og brugerfinansiering, der fremgår af trafikministerens redegørelse til Folketinget af 6. december 1993, samt af de oplysninger, trafikministeren fremkom med under forespørgselsdebatten den 8. februar 1994.«

Justitsministeriet kan generelt oplyse, at en skadevolder efter dansk rets almindelige erstatningsregler er ansvarlig for tab, der indtræder som følge af uforsvarlig adfærd, der kan tilregnes skadevolderen som forsætlig eller uagtsom. Denne almindelige culpa-regel, der bl.a. er udtrykt i aktieselskabslovens § 140, gælder efter Justitsministeriets opfattelse også for medlemmer af Øresundskonsortiets bestyrelse og direktion.

Spm. nr. S 183

Til indenrigsministeren (8/11 94) af:

Steen Gade (SF):

»Vil ministeren sikre, at kommunerne ikke hindres i at deltage i internationalt samarbejde om globale miljøforhold?«

Begrundelse

På baggrund af en aktuel sag i Albertslund, hvor Tilsynsrådet for Københavns Amt har underkendt en beslutning i Albertslund kommunalbestyrelse om at tilslutte sig et »Manifest for alliance mellem europæiske byer og Amazonas' indianske folk«, opfordrer spørgeren ministeren til at vurdere denne sag i lyset af de retningslinjer, der er udsendt i skrivelsen fra Indenrigsministeriet af 16. januar 1985.

Efter spørgerens opfattelse bør kommuner i Danmark have lov til at tilslutte sig et manifest af denne karakter. Kun hvis der anlægges en sådan bred fortolkning, vil det være meningsfuldt at opfordre landets kommuner til at lave opfølgning af Rio-topmødet og udarbejde lokale Agenda 21-planer.

Hvis der ikke kan sikres en åben fortolkning på anden vis, vil spørgeren opfordre ministeren til at udsende mere nutidige retningslinjer, der afspejler, at netop kommunerne i de kommende år bør gå langt mere aktivt ind i internationale kontakter og opfølgning af globale vedtagelser m.m.

Svar (15/11 94)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Kommuner kan allerede efter de gældende kommunalretlige regler i vidt omfang deltage i internationalt samarbejde om globale miljøforhold. En kommune må dog heller ikke i denne forbindelse fremsætte tilkendegivelser af udenrigspolitisk karakter.

Spørgeren har i sin begrundelse for spørgsmålet henvist til en udtalelse af 28. oktober 1994 fra Tilsynsrådet for Københavns Amt vedrørende Albertslund Kommunes tilslutning til »Manifest for alliance mellem europæiske byer og Amazonas' indianske folk«.

Af denne udtalelse fremgår, at tilsynsrådet ikke har indvendinger imod, at Albertslund Kommune tilslutter sig et internationalt manifest, hvori følgende miljømæssige målsætninger fremgår: Reduktion af byernes kuldioxidudsendelse med 50 pct. ved år 2010, et umiddelbart stop for brugen af CFC-gasser og andre klimatruende gasser samt frivilligt at afholde sig fra brugen af tropisk træ i de kommunale indkøb.

Baggrunden for, at Tilsynsrådet for Københavns Amt i den konkrete sag alligevel udtaler, at Albertslund Kommune ikke lovligt kan til-